Духовна Криниця 125 (2023)

Написав admin
Понеділок, 18 грудня 2023, 18:29 -

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА УКРАЇНИ
ДРОГОБИЦЬКО-САМБІРСЬКА ЄПАРХІЯ
№10 (125) Жовтень 2023 р.Б.

ДУХОВНА КРИНИЦЯ

ВСІ, ХТО У ЦЕЙ ЧАС БОРЯТЬСЯ ЗІ ЗЛОМ, ЧИНЯТЬ СПРАВИ МИЛОСЕРДЯ Й УПОВАЮТЬ НА БОГА – НЕ БУДУТЬ НИМ ЗАЛИШЕНІ, – МИТРОПОЛИТ ЕПІФАНІЙ

Проповідь Блаженнійшого

Митрополита Київського і всієї України Епіфанія

Дорогі брати і сестри!
Слава Ісусу Христу!

Цього недільного дня євангельське читання нагадує нам про чудо воскресіння Спасителем померлого сина вдовиці з Наїна. Ця подія відбулася на початку відкритого служіння Христа і стала ще однім явним свідченням Його божественного достоїнства та надзвичайної влади. «Великий пророк постав між нами, – визнають свідки чуда – і Бог відвідав народ Свій» (Лк 7:16).

Безперечно, що саме собою воскресіння померлої людини вже має чудесний характер. Бо ані у давні часи, ані тепер ніхто з людей не здатен на подібне. Лише Бог, Який є джерелом життя, може зворушити таке чудо, діючи безпосередньо, як у випадку, про який ми чуємо нині з Євангелія, або діючи через Своїх угодників, як дім через апостола Петра, коли він воскресив прислугу Тавіфу.

Однак воскресіння єдиного – найбільші удови нас, як і всяке правдиве чудо Боже, також морально-повчальне значення. Воно є, разом і багатьма іншими прикладами, доказом того, що Бог ніколи не полишає людину в безнадійному стані.

Безперечно, що всяка смерть – це привід до скорботи для рідних і близьких. Але у цьому випадку не випадково підкреслюється, що померлий був єдиним сином і що мати його була удовою.

Навіть за умов нашого часу, коли існує система державної допомоги, існують різні благодійні інституції, для самотньої удови життя є матеріально складніше. А у ті давні часи жінка, яка залишилася без родини, без чоловіка, без дітей, майже напевно була приречена на крайню бідність.

Найбільша удова не лише втратила сина і зовиг його – вона втратила єдину надію у своїй старості, свого піклувальника і годувальника. Всяка мати, яка втратає свою дитину, переживає незнайомі горе, й ніщо не пройняє душу. Але окрім цього горя – найбільша удова усвідомлює, що і подальше її життя буде наповнене бідою та скорботою убогості.

Звернувши чудо, Христос повертає їй не лише померлого сина живим – Він повертає їй надію. Він показує і свідкам чуда, і всім нам, що навіть смерть не може стати на заваді піклування Божого про людину.

Значачи це, дорогі брати і сестри, ми ніколи не повинні піддаватися спокусі відчаю та зневіри. Якими б важкими не були наше горе та втрати, ми завжди повинні пам'ятати, що в Богові – наша надія і допомога. Що всяка біда і біль, хоча і важкі, але тимчасові, а Господь дає нам дар вічного блаженного буття. Він не просто дає Його нам – Він обіцяє прийняти у Своє Царство кожну людину, яка, взявши хрест свій, піде за Ним, виконуючи Його заповіді. Зокрема цього піклування про людину Син Божий сходить з небес, зверщує Своє служіння, приймає хресні страждання і навіть смерть. Тобто Бог не лише співчуває нас бути терпеливими у стражданнях та випробуваннях – Він Своєю любов'ю до нас засвідчує, відданий на хресті життя і через цю жертву зворушує спасіння.

В цей час великих страждань і горя, які зазнає наш народ через війну, принесену ворогом на українську землю, для багатьох безнадія і відчай стають особливо спокусою. Але ні з якою спокусу, і цю ми маємо духовно перемагати, якщо вона приходить до нас. Адже безнадія та відчай за своєю природою є протилежними вірі. Вони так чи інакше спонукають людину відкинути довіру до Бога, відкинути впевненість у Його всемогутності та силі, у Його провидінні, тобто в - любдячому батьківському піклуванні про світ та про кожного з нас. Через таку спокусу диявол прагне відірвати людину від Бога для того, щоби у зневірі та безнадії легше ошукати її та погубити – як воїн, який намагається відбити вішню від стала, бо коли вона сама мотив, то вищене стане його здобичею.

Безперечно, коли ми є свідками немислимих горя та страждань через втрату рідних і близьких, через смерть невинних, через руйнування, яких завдає російська імперія зла – зростає і спокуса відчаю та зневіри. Але чудо, про яке нагадує нам сьогоднішнє читання, як і безліч інших прикладів Божого піклування про людину – мають допомагати нам долати подібні спокуси. Бог не полишає нас. Його милосердя не обмежується лише цим світом. І ті, хто зазнав невинних страждань, уподібнюються до Самого Спасителя, Який невинно постраждав. - Атому, за свідченням Писання, будуть і прославлені з Христом.

Однак не лише у майбутньому віці Бог явить всю велич Своєї любові – Він і у світі цьому являє її, зупиняючи дію зла, викривлючи і караючи його носіїв. І як над злочинцями та тиранами минулого Бог звершив суд, так і немилосердие осудженим чекає і на нинішніх злочинців, катів та вбивць, а особливо – на главного вождя, кремлівського тирана.

А всі, хто у нинішні темні часи не втратає надії, борються зі злом, чинять справи милосердя для ближніх, уповає на Бога і довіри Йому – не будуть залишені чи осоромлені.

Тож нехай Господь кожного з нас оберігає від спокуси відчаю, безнадії та зневіри. І силою Свого нехай наділить перемогу і правди та явить всім могутність Свою. Щоби і нинішнє покоління, батьки великої діла Божі, укріпилося у вірі. Амінь.

В Українській Церкві молитва лунає рідною мовою – це наша сила, наша слава, наша перемога. Сьогодні, в День української писемності та мови, дякуймо Господу за те, що Він сподобив нас цього великого дару - волати вівові нагадання ворогів її знищити, викорінити, заборонити, висмоктати, підшантувати під чужу з метою присвоєння їх злиття в ім'я «єдиного майбутнього»... Але, слава Богу, наша рідна мова живе, нашу народну українську «душу» не знищили.

Коли розбурхують «мовне питання», накидаючи нам чужу мову, як нібито «рідну», це – змагання за людську душу, за владу, за контроль над людським мисленням і світоглядом. Насаджуючи чужу мову – це обмежують свободу. Бо рідна мова – це свобода духу. Тільки рідною мовою можна правдиво передати найпотаємніші душевні переживання і прагнення. Тільки вона по-особливому відгукує у нашому серці, тільки нею можна повністю все на світі. Тільки нею можна щиросердно молитися Богові.

Рідна мова має життя у рідній Церкві, Бог і Його слово має бути близьким і зрозумілим. «Бо коли я молюся незнайомою мовою, то хоч і дух мій молиться, але розум мій лишається безплідним. Що ж робити? Буду молитися духом, буду молитися і розумом; буду співати духом, буду співати і розумом» (1 Кор. 14: 14 – 15).

Молімся і духом, і розумом, і усім серцем – рідною українською мовою у нашій рідній Українській Православній Церкві!

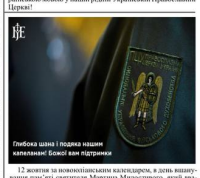

12 жовтня за новоюліанським календарем, в день вшанування пам'яті святителя Мартина Милостивого, який вважається прикладом капеланського служіння, ми підносимо особливі молитви за наших капеланів. За тих, хто нині є надійним духовним щитом українського війська, хто завжди поруч і готовий підтримати у найтяжкі моменти. За тих, хто несе особливе служіння, хто може духовною зброєю – непохитною вірою в Господа, добротою, любов'ю, емпатією і жертовністю. Вдячний кожному, хто достойно звершує це високе служіння та підтримує дух наших славетних і жертовних воїнів. Їхні сім'ї. Глибока шана і подяка вам за те, що гідно тримаєте нашу духовну оборону, адже в будь-якій війні перемагає, найперше, дух.